

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/204/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8612205362
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8612205362.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Angeloviča a sudcov JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Mariany Muránskej vo veci žalobcu: TAJANA, s.r.o., so sídlom Giraltovej, ul. Dukelská č. 58/65, zastúpeného AK - TARABČÁK, s.r.o., so sídlom Prešov, ul. Hlavná č. 13, proti žalovanému: Ing. S. K., správca konkurznej podstaty úpadcu SVOJPOMOC spotrebné družstvo Bardejov, Lipová č. 4, Bardejov - Bardejovská Nová Ves, podnikajúci pod obchodným menom Ing. S. K. - MAPE, s miestom podnikania I. č. XXX/X, G., zapísaný v živnostenskom registri ObÚ Bardejov č. 701 - 2326, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o., Dončova č. 1451/21, Ružomberok, o zaplatenie 4.753,05 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 7C 576/2012-121 z 10. 4. 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku o trovách konania.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

Z a m i e t a návrh žalobcu na prerušenie konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu v predmetnej veci o zaplatenie 4.753,05 Eur s prísl. zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 2.263,64 Eur pozostávajúcu zo súdneho poplatku vo výške 285 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.978,64 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol účastníkom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 6C 376/2000, teda vedel o nariadení predbežného opatrenia, ktoré bolo právnou prekážkou pre uzavretie kúpnej zmluvy ohľadom predmetných nehnuteľností. Ako účastník konania vedel, kto je navrhovateľom predbežného opatrenia a koho zodpovednosť prichádza do úvahy v prípade, ak mu vznikne ujma. Žalobca skutkovo vymedzil uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku za rok 2009 tak, že dňa 1. 5. 2001 uzatvoril zmluvu o budúcej kúpnej zmluve len z toho dôvodu, že nemohol uzatvoriť riadnu kúpnu zmluvu a disponovať tak kúpnu cenou. Žalobca ako účastník zmluvy o budúcej zmluve subjektívnej vedel o tom, že mu každým dňom vzniká škoda, keďže nemôže disponovať kúpnu cenou. Vedomosť žalobcu o tom, že mu vznikla škoda, nie je možné viazať na právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej dňa 21. 4. 2011. Predbežné opatrenie bolo nariadené dňa 29. 9. 2000, to je deň, ktorý je potrebné považovať za škodovú udalosť. Vo veciach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 3C 115/2011, 3C 347/2012 a 4C 119/2013 si žalobca uplatňuje ušlý zisk za obdobie rokov 2000 až 2011 podľa odborného stanoviska. Škoda, podľa tvrdenia žalobcu, mu začala vznikáť každý rok od roku 2000 až do zrušenia predbežného opatrenia a v tomto konaní si ju uplatnil za obdobie od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Subjektívna premičacia

doba nárokov, ktoré mali vzniknúť od 1. 1. 2009 každým dňom až do 31. 12. 2009, je dvojročná a pokiaľ ide o nárok zo dňa 1. 1. 2009, uplynula 1. 1. 2011, pokiaľ ide o nárok z 31. 12. 2009, uplynula po uplynutí dvoch rokov, teda 31. 12. 2011 a žaloba bola podaná až po márnom uplynutí tejto doby dňa 8. 8. 2012. Navyše časť nároku za obdobie od 1. 1. 2009 do 7. 8. 2009 je premlčaná aj v trojročnej premlčacej dobe počítanej od vzniku škody, ktorá mala vzniknúť každým dňom.

Súd v predmetnom spore prihladol na námietku premlčania uplatnenej pohľadávky, ktorú vzniesol žalovaný. Námietku premlčania uplatnenej pohľadávky v dvojročnej subjektívnej lehote považoval súd za odôvodnenú, preto žalobu, ktorou sa uplatňovalo premlčané právo, zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom tieto trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 1.978,64 Eur a zo zaplateného súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 285 Eur.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca.

Poukázal na to, že nezodpovedá skutočnosti skutkový záver súdu o tom, že žalobca si uplatňuje úroky za obdobie rokov 2010 až 2011, ale ide o ujmu vo výške týchto úrokov, ktorá mu vznikla tým, že nemohol zväčšiť svoj majetok o sumu, ktorá by mu prirástla na účet pri vklade kúpnej ceny pri priemernom úroku z vkladu.

Podstatné pre posúdenie správnosti právneho záveru súdu je to, aká je dĺžka premlčacej doby a kedy táto začala plynúť. Súd v tomto vychádzal z nesprávneho právneho záveru.

Súd nesprávne posudzoval nárok ako nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 442 ods. 1. Z toho potom nesprávne posúdil aj premlčaciu dobu podľa § 100 ods. 1, 2, 3 OZ a § 106 ods. 1, 2 OZ.

Súd právne posúdil nárok podľa § 420 ods. 1 OZ ako nárok na náhradu škody, za ktorú zodpovedá každý, kto ju spôsobil porušením právnej povinnosti. Vychádzajúc z toho potom posudzoval aj otázku premlčania ako pri premlčaní nároku na náhradu škody.

Pri rozhodovaní o nároku podľa § 77 ods. 3 O.s.p., ktoré je špeciálnym predpisom vo vzťahu k nároku na náhradu škody, je možné primerane použiť iba tie ustanovenia, ktoré sa týkajú predpokladov na náhradu škody. Nemožno však primerane použiť aj ustanovenie o premlčaní podľa § 106 a § 100 OZ, pretože podľa § 101 OZ a § 397 Obchodného zákonníka je všeobecná premlčacia doba trojročná, resp. štvorročná, ak v ďalších ustanoveniach Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka nie je ustanovené inak. Ani Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník nemajú osobitné ustanovenia o premlčaní práva na náhradu ujmy podľa § 77 ods. 3 O.s.p. Z toho dôvodu pri posudzovaní premlčania tohto nároku sa použije ust. § 101 OZ alebo § 397 Obchodného zákonníka podľa toho, o aký vzťah ide.

Nakoľko žalobca je podnikateľom a žalovaný ako správca konkurznej podstaty je taktiež podnikateľom na základe iného, než živnostenského oprávnenia, je premlčacia doba upravená § 397 Obchodného zákonníka a je to premlčacia doba štvorročná.

Nárok podľa § 77 ods. 3 O.s.p. je osobitným nárokom na náhradu ujmy. Toto ustanovenie je špeciálnym predpisom, ktorý má prednosť pred všeobecnými ustanoveniami na náhradu škody. Preto ani otázku premlčania nemožno posudzovať podľa § 106 Občianskeho zákonníka, ale je potrebné vychádzať z toho, že ide o nárok obchodnoprávny.

Vydané predbežné opatrenie od jeho vydania až do jeho zániku je treba posudzovať ako legálne počas celého konania. Až po jeho zániku nastanú účinky predpokladané v § 77 ods. 3 O.s.p. a až po jeho zániku sa môže nárok uplatniť. V prípade podľa § 77 ods. 3 O.s.p. škoda alebo iná ujma vzniká síce ako dôsledok obmedzení založených predbežným opatrením, protiprávnosť sa však nespája s nezákonnosťou predbežného opatrenia, ale s tým, či k zániku alebo zrušeniu došlo z iných, než v § 77 ods. 3 O.s.p. uvedených príčin. Takýto záver prijal aj ústavný súd v náleze II. ÚS 570/2013 z 5. 11. 2013. Vychádzajúc z tohto záveru nemôže byť uplatnený nárok na náhradu ujmy škôr, ako dôjde k zániku predbežného opatrenia.

Súd nariaďuje predbežné opatrenie len na základe jednostranných tvrdení navrhovateľa, ktoré postačujú na osvedčenie dôvodov na jeho nariadenie, ktoré nemusia byť preukázané. Tieto procesné úľavy pre navrhovateľa umožňujú vydať aj rozhodnutia, ktoré sa neskôr ukážu ako založené na nesprávnom skutkovom základe, čo sa prejaví v zamietavom rozsudku vo veci. Navrhovateľ predbežného opatrenia si musí byť vedomý rizík, ktoré mu vyplývajú z procesných úľav a uľahčeného prístupu k dočasnej ochrane formou predbežného opatrenia. V prípadoch, ak by kvôli zabráneniu premlčania mala byť žaloba podaná už v priebehu konania, bolo by riziko prenášané na navrhovateľa, povinného z predbežného opatrenia, ak by predbežné opatrenie nezaniklo predpokladaným spôsobom. Takýto postup by bol v rozpore s § 77 ods. 3 O.s.p., ale aj zásadou spravodlivosti a hospodárnosti. Povinný z predbežného opatrenia by tak bol nútený podať žalobu už v čase, kedy by nemohol vedieť, či budú splnené podmienky na jej podanie podľa § 77 ods. 3 O.s.p. Z toho dôvodu musí navrhovateľ predbežného opatrenia strpieť svoju neistotu vyplývajúcu zo zodpovednosti za ujmu počas celej doby konania na súde až do zániku predbežného opatrenia. Uplatnenú námietku premlčania mal súd posúdiť aj z toho hľadiska, či jej uplatnenie je v súlade s dobrými mravmi. Žalovaným, ktorým bol v konaní neúspešný a jeho nárok bol zamietnutý, pretože nepostupoval spôsobom, aký mu zákon č. 328/91 Zb. o konkurze umožňoval, t.j. zápis do podstaty a 11 rokov viedol konanie, na ktorom nemal naliehavý právny záujem, uplatnená námietka premlčania by nemala používať súdnu ochranu pre rozpor s dobrými mravmi. Aj v takom prípade by malo byť umožnené súdu, aby preskúmal vecnú správnosť uplatneného nároku, pretože žalovaný vedením konania spôsobil uplynutie premlčacej doby.

Pokiaľ ide o odôvodnenie výroku o náhrade trov konania, nie je v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., pretože neobsahuje dôvody, z ktorých by bolo možné zistiť, prečo súd tak rozhodol. Rozhodnutie je v tomto smere nepreskúmateľné. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo v prípade potvrdenia rozsudku pripustil vo veci dovolanie na dovolaciu otázku, či pre posúdenie nároku na náhradu ujmy podľa § 77 ods. 3 O.s.p. platí všeobecná premlčacia doba podľa § 101 OZ alebo § 397 Obchodného zákonníka a či začína plynúť až po zániku predbežného opatrenia, t.j. po právoplatnosti rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá a či až nasledujúci deň po právoplatnosti rozsudku je deň, kedy sa právo mohlo uplatniť po prvý raz v zmysle § 101 OZ alebo § 397 Obchodného zákonníka.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že uplatnený nárok je zjavne premlčaný, pričom žalovaný trvá na vznesenej námietke premlčania. Žalobca žaluje úrok za rok 2009, teda úrok, ktorý mal vzniknúť od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Žalobu podal až 8. 8. 2012. Škodovú udalosť malo založiť predbežné opatrenie z 29. 9. 2000, o ktorom žalobca vedel už od roku 2000. Od momentu doručenia predbežného opatrenia žalobcovi uplynula premlčacia doba nárokov na náhradu škody, ktorú malo spôsobiť toto predbežné opatrenie. Je právne bezvýznamné, kedy bolo predbežné opatrenie zrušené, pretože škoda mala podľa žalobcu vzniknúť postupne po jeho vydaní. Nič nebránilo žalobcovi uplatniť nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v roku 2009, aby ju žaloval v roku 2009, ak sa rozhodol žalovať neskôr, musel si byť vedomý uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ako aj uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby.

Žalovaný nikdy nebol v žiadnom právnom vzťahu k žalobcovi, preto nemôže vo všeobecnosti niesť zodpovednosť za vznik škody, ktorá podľa neodôvodnených tvrdení žalobcu mala vzniknúť na jeho majetku. Žalovaný sa necíti byť pasívne legitímovaný v tomto konaní.

Navyše v zmysle § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Predmetné ustanovenie je špeciálnym ustanovením, ktoré zužuje zodpovednosť správcu za spôsobenú škodu len na vyššie uvedené dva prípady.

Zo zmluvy o budúcej zmluve z 1. 5. 2001, ktorú žalobca predložil, je zrejmé, že žalobcovi nemohla vzniknúť žiadna škoda v dôsledku vydaného predbežného opatrenia. Z textu uvedenej zmluvy jednoznačne vyplýva, že obaja účastníci vedeli o obsahu predbežného opatrenia Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C 376/00 z 29. 9. 2000. Samotná zmluva o budúcej zmluve mala byť uzavretá až 1. 5. 2001, teda viac ako pol roka po vydaní predbežného opatrenia z 29. 9. 2000. Táto okolnosť je pre posúdenie veci zásadná, nakoľko predbežné opatrenie nebolo vydané po podpise zmluvy o budúcej zmluve, ale predtým, teda nemohlo byť príčinou vzniku akejkoľvek škody.

Každý z účastníkov vedel o vydaní predbežného opatrenia. Treba poukázať aj na to, že touto zmluvou boli predmetné nehnuteľnosti odovzdané do užívania budúcemu kupujúcemu formou nájmu. Odhliadnuc od toho, že žalobcovi plynul z takto dojednaného nájmu úžitok z vecí (nájomné), tak v súčasnosti sa domáha duplicitného úžitku z vecí. Ak však bola uzatvorená nájomná zmluva do ukončenia súdneho sporu vedeného pred Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 6C 376/00, potom už táto okolnosť svedčí o tom, že nájomca nie je povinný platiť prenajímateľovi kúpnu cenu, ale nájom. Vlastník vecí, ktorý dá vec do nájmu, nemôže počítať s príjmom z kúpnej ceny, ale len s príjmom z nájmu tak, ako to bolo v danom prípade. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

V doplňujúcom podaní poukázal na to, že vychádzajúc z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cbi 18/2008 z 11. 7. 2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 39/2013 z 22. 1. 2015 predmetné nehnuteľnosti nikdy nepatrili žalobcovi TAJANA, s.r.o. a nikdy nebol oprávnený predať tieto nehnuteľnosti inej osobe, a preto údajnou nemožnosťou predať dané nehnuteľnosti nemohla vzniknúť žalobcovi žiadna škoda.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 2 O.s.p., doplnil dokazovanie (§ 213 ods. 5 O.s.p.) oboznámením spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cbi 18/2008 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o vec samú, súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 77 ods. 1 O.s.p. predbežné opatrenie zanikne, ak

- a) navrhovateľ nepodal v súdom určenej lehote návrh na začatie konania,
- b) sa návrhu vo veci samej nevyhovelo,
- c) sa návrhu vo veci samej vyhovelo a uplynulo 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci,
- d) uplynul určený čas, po ktorý malo trvať.

Podľa § 77 ods. 3 O.s.p. ak predbežné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovelo alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli. Rozhodne o tom na návrh súd, ktorý nariadil predbežné opatrenie.

Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 OZ).

Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ).

Právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ).

Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (§ 106 ods. 2 OZ).

V predmetnej veci súd prvého stupňa správne uzavrel, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní sú premlčané v zmysle § 106 ods. 1 OZ, a to v dôsledku uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty týkajúcej sa náhrady škody.

V tomto smere na tomto správnom závere súdu prvého stupňa nemení nič ani to, že je potrebné akceptovať odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tom, že v predmetnej veci nemožno vychádzať

z ust. § 420 OZ v nadväznosti na ust. § 442 ods. 1 OZ, pretože nejde o škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti, ale o špecifickú škodu (ujmu) uvedenú v § 77 ods. 3 O.s.p. a plynúcu zo zániku predbežného opatrenia alebo jeho zrušenia z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel. Ide teda o objektívnu zodpovednosť navrhovateľa predbežného opatrenia za ujmu, ktorá vznikne povinnému z predbežného opatrenia v dôsledku nariadenia tohto predbežného opatrenia, a to za situácie, že toto predbežné opatrenie zanikne v zmysle vyššie uvedeného, teda z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel.

Tento záver však nič nemení na okolnosti, že predmetné nároky na vzniknutú ujmu je potrebné posudzovať ako nároky na náhradu škody a z hľadiska premlčania aplikovať ust. § 106 ods. 1 OZ, teda vychádzať aj zo subjektívnej premlčacej lehoty na náhradu tejto škody.

V tomto smere sú závery súdu prvého stupňa vecne správne, nakoľko pokiaľ ide o nároky na úroky vyplývajúce z toho, že žalobca nemohol získať úroky z finančných prostriedkov, ktoré by bol utŕžil predajom predmetných nehnuteľností, pričom tieto úroky sa vzťahujú na rok 2009, tak subjektívna dvojiročná premlčacia lehota uplynula 31. 12. 2011 najneskoršie, pričom žaloba bola podaná až 8. 8. 2012.

V tomto smere je potrebné uviesť to, že napriek existencii predbežného opatrenia vydaného v konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C 376/2000, ktorým sa obmedzovala dispozícia žalobcu s nehnuteľnosťami uvedenými v tomto predbežnom opatrení, nič nebránilo žalobcovi, aby si nároky z ušlých úrokov uplatnil na súde, požiadal o prerušenie konania až do skončenia konania pod sp. zn. 6C 376/2000 Okresného súdu Svidník a v závislosti do výsledku konania 6C 376/2000 pokračoval v konaní o uplatnených nárokoch alebo zobral žalobu späť. Pokiaľ žalobca takýmto spôsobom nepostupoval, vystavil sa riziku premlčania nárokov, ktoré v súčasnosti v tomto konaní si uplatňuje.

Ďalším podstatným dôvodom, ktorý znemožňuje vyhovenu žalobe o nárokoch uplatňovaných žalobcom v tomto konaní, je skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cbi 18/2008 z 11. 7. 2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 39/2013 z 22. 1. 2015 bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal vylúčenia nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. L., LV č. XXXX k. ú. A. a LV č. XXX k. ú. H. z konkurznej podstaty úpadcu SVOJPOMOC spotrebné družstvo Bardejov. V tomto konaní súdy (t.j. Krajský súd v Košiciach, ako aj Najvyšší súd SR ako súd odvolací) vyhodnotili zmluvy, na základe ktorých žalobca nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. L. (pôvodne LV č. X k. ú. L.) a nehnuteľnosti v k. ú. H. zapísané na LV č. XXX boli posúdené ako neplatné (išlo o zmluvy registrované pod V 346/97 z 12. 6. 1997, pokiaľ ide o nehnuteľnosti v k. ú. L. a pod V 347/97 z 12. 6. 1997, pokiaľ ide o nehnuteľnosti v k. ú. H.).

Predmetným opatrením Okresného súdu Svidník v uznesení sp. zn. 6C 376/2000 z 29. 9. 2000 bol žalobca obmedzený v nakladaní s nehnuteľnosťami v k. ú. L., a to nehnuteľnosťami, ktoré nadobudol vyššie uvedenou zmluvou registrovanou pod V 346/97 z 12. 6. 1997 a taktiež bol obmedzený v nakladaní s nehnuteľnosťami v k. ú. H., a to pokiaľ ide o budovu číslo súpisné XXX nachádzajúcu sa na parcele KN 576/1 a parcelu KN 576/1. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že budovu číslo súpisné XXX nadobudol žalobca práve zmluvou registrovanou pod V 347/97 z 12. 6. 1997, pričom v zmysle vyššie uvedeného obidve tieto zmluvy boli vyhodnotené súdmi v konaní pod sp. zn. 4Cbi 18/2008 Krajského súdu v Košiciach za neplatné. Týchto právnych záverov a skutkových zistení vyplývajúcich z oboznámeného spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cbi 18/2008 sa pridrižiava aj odvolací súd v predmetnej veci.

Jedine parcela KN 576/1, nakladanie s ktorou bolo taktiež obmedzené vyššie uvedeným predbežným opatrením Okresného súdu Svidník v uznesení sp. zn. 6C 376/2000 z 29. 9. 2000 bola nadobudnutá žalobcom v konaní pod zmluvou registrovanou pod V 743/99 zo 16. 3. 1999, ktorá nebola v konaní pod sp. zn. 4Cbi 18/2008 za neplatnú, avšak zmluvu o budúcej zmluve, o ktorú opiera žalobca svoje nároky v tomto konaní, je potrebné považovať za neplatnú ako celok, nakoľko táto zmluva z 1. 5. 2001 predpokladala budúci prevod všetkých dotknutých nehnuteľností, teda zapísaných na LV č. XXX k. ú. L., ako aj nehnuteľnosti v k. ú. H. (budovy č. súpisné XXX na parcele KN 576/1, ako aj vlastnej parcely KN 576/1), z čoho vyplýva, že pokiaľ žalobca nebol vlastníkom prevažnej väčšiny nehnuteľností uvedených v predmetnej zmluve o budúcej zmluve z 1. 5. 2001 (s výnimkou parcely KN 576/1 nadobudnutej až 16.

3. 1999 pod V 743/99), nemôže byť zmluva o budúcej zmluve, o ktorú opiera žalobca svoje nároky v tomto konaní, ako celok platná.

Za týchto okolností nie sú nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní dôvodné a správne postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ žalobu zamietol, pričom tieto ďalšie dôvody boli zistené na základe doplneného dokazovania vykonaného odvolacím súdom v štádiu odvolacieho konania.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

Žalobca v priebehu odvolacieho konania argumentoval tým, že vo veci 4Cbi 18/2008 Krajského súdu v Košiciach podal dovolanie a navrhol v tomto smere odvolacie konanie prerušiť a vyčkat' za výsledkom dovolacieho konania.

So zreteľom na to, že ide o mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. nemožno dovolacie konanie za situácie, že existuje právoplatné rozhodnutie vo veci samej, považovať za také konanie, na ktoré by sa vzťahoval dôvod na prerušenie konania. Preto odvolací súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Pochybil súd prvého stupňa vo výroku o trovách konania, nakoľko náležite svoje rozhodnutie neodôvodnil a neuviedol citáciu príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (advokátskej tarify), o ktoré sa opieral pri vyčíslení odmeny za právne služby právneho zástupcu žalovaného, ktorá je podkladom pre rozhodnutie o náhrade trov konania. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné a ako také muselo byť zrušené postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa náležite za použitia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odôvodniť svoje rozhodnutie v otázke náhrady trov konania.

V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.